

Concordant Commentaar bij Galaten 1

¹ Paulus verliest geen tijd om direct tot de kern van het probleem in Galatië te komen. Als hij zijn opdracht van de twaalf apostelen te Jeruzalem of van Petrus ontving, kon hij geen apart evangelie voor de naties hebben. Hij staat er echter op dat hij, evenals zij, zijn evangelie rechtstreeks van opgestane Heer ontving. Het werd hem gegeven zonder de tussenkomst van Petrus, hij verkondigde het op gelijke voet met Petrus, hij handhaafde het ondanks Petrus' oppositie.

⁶ Anders dan in Paulus' andere brieven, is er geen toon van dankzegging of zegen in deze openingswoorden. Corinthe, met al zijn morele en leerstellige kwaad, slaagde er wel in die op te roepen. Maar hier is de afvalligheid te ernstig. In plaats daarvan [van dankzegging of zegen – *vert.*], verwondert hij zich over de Galaten en slingert hij zijn anathema [in de ban doen – *vert.*] over hen die hem verontrusten.

De twee evangelies waren verschillend in soort en konden niet gelijk geschakeld worden. Zij waren geroepen in de genade van Christus. Zij werden overgebracht naar de lijfeigenschap van de wet.

⁸ De intense ijver van de apostel voor het evangelie dat hij verkondigd had, komt naar voren in het feit, dat hij dit anathema [zie bij vs. 6 hierboven – *vert.*] over *zichzelf* afroept, voor het geval hij schuldig zou zijn aan het verdraaien van de boodschap die hij verkondigt. Het is goed er nota van te nemen, dat hij er geen bezwaar tegen heeft dat de apostelen van de besnijdenis *hun* een ander evangelie prediken. Dat was, wat hun was opgedragen. Maar zij hadden ermee ingestemd, dat zij niet naar de naties zouden gaan. Vandaar, dat hij het woord *jullie* driemaal herhaalt.

⁹ De apostel sluit nu de Judaïstische leraren erbij in in het tweede anathema.

¹¹ Degenen, die de Galaten in verwarring brachten, hadden geen boodschap behalve dan die, welke zij van de twaalf apostelen hadden ontvangen. Maar Paulus is onvermoeibaar in zijn nadrukkelijke bewering, dat hij niets van hen ontving. Zijn evangelie was een nieuwe openbaring die hem door de Heer Zelf werd bekendgemaakt.

Als Paulus slechts verkondigde, wat de twaalf onderwezen, waarom ontving hij het dan niet door middel van hen? Welke noodzaak was er voor de Heer om af te dalen en hem op de weg naar Damascus te roepen? Waarom zou hij van de rest in Antiochië moeten worden afgescheiden? Waarom verzetten de *gelovige* Joden in Jeruzalem zich tegen zijn bediening onder de naties?

¹⁴ Terwijl zijn tegenstanders niets van de genade van Paulus'evangelie kennen, was hij beter bekend met het Judaïsme dan zij waren. En dat niet alleen, maar hij had hen overtroffen in de energie en de ijver, waarmee hij het had verdedigd.

¹⁶ De eerste openbaring die Saulus van Tarsus ontving, bereidde de weg voor voor hen, die zouden volgen. Hij werd geroepen buiten het land. Daarvandaan vond hij zijn werkgebied van dienstbetoon onder de naties. Hij was niet op zoek naar God, maar hij was Zijn meest onverbiddelijke menselijke vijand. Hij wordt gered door een ten toon spreiding van *genade* die tot nu toe onbekend was geweest. Vandaar dat zijn evangelie de vertolking van onvervalste, zuivere genade van God is. Zijn eerste ontmoeting met Christus was na Zijn hemelvaart en verheerlijking. Vandaar dat hij betrokken is, niet bij Zijn aardse leven, maar bij Zijn hemelse positie. Hij erkent Hem als de Zoon van God, en, als zodanig, verkondigt hij Hem onmiddellijk (Hand. 9:1-20).

¹⁷ De natuurlijke gang van zaken voor iemand in Saulus' omstandigheden zou zijn naar Jeruzalem te gaan, naar de apostelen, om hun voor te leggen, wat hij van de Heer had ontvangen en om hun bescherming en broederschap in zijn verkondiging te zoeken, of, inderdaad, om hun advies en toestemming om het openbaar te maken te vragen. Maar wat deed hij? Hij ging de woestijn in, waar geen menselijke invloed werkzaam was. Hij wachtte drie jaar alvorens Petrus erover te vertellen, en zelfs dan maakt hij geen kennis met de twaalf of met de ecclesia (gemeente). Zij kenden hem eigenlijk niet persoonlijk, hoewel zij God voor de grote verandering in hem verheerlijkten. Dit alles toont afdoende aan dat Paulus, op dat ogenblik, zijn leer niet aan Petrus of twaalf ontleende.